El museu és un exemple clar de l'ideari modern i, com a tal, una institució que prolonga algunes de les seves prerrogatives i problemàtiques. Tot i la seva constant renovació i autocrítica, la significació del museu continua marcada per una trajectòria fundacional com a aparell colonial, en què l'objecte art era el subjecte central. Durant les últimes dècades, tanmateix, la seva capacitat transformadora, alimentada per diversos corrents de crítica institucional, ha desdibuixat aquests límits inicials —o, si més no, s'ha pretès que es desdibuixaven— per englobar-hi un espai laboratori, conscient de la seva interdependència amb altres escenaris sociopolítics, artístics, culturals, econòmics… En suma, es tracta d'una institució mal·leable en què les idees i els conceptes s'entrecreuen amb altres experiències d'observació i participació. Les obres que articulen aquest àmbit obren diàleg amb un dels pilars sobre els quals es va sustentar la modernitat: la noció de subjecte. Si en l'anterior presentació de la Col·lecció, l'obra de Joan Morey observava l'anatomia del cos físic com a metàfora del cos social, aquí altres propostes assagen reformulacions possibles de la subjectivitat. Amb cossos que expandeixen el contracte social proposant alteritats interiors, articulacions múltiples del desig, organismes absents, membranes biomòrfiques. Atendre-les suposa un exercici de futur possible que ratifica el lloc transcendental de les anomenades microhistòries —aquest és el cas de Mireia Sallarès— en la formulació de l'esdevenir del museu i el seu diàleg ineludible amb una modernitat o modernitats comparades.

El museo es un ejemplo claro del ideario moderno y, como tal, una institución que prolonga algunas de sus prerrogativas y problemáticas. Pese a su constante renovación y autocrítica, la significación del museo sigue marcada por una trayectoria fundacional como aparato colonial, en el que el objeto arte era el sujeto central. En las últimas décadas, sin embargo, su capacidad trasformadora, alimentada por varias corrientes de crítica institucional, ha desdibujado esos límites iniciales —o, cuando menos, se han pretendido desdibujar— para albergar un espacio laboratorio, consciente de su interdependencia con otros escenarios sociopolíticos, artísticos, culturales, económicos… En suma, se trata de una institución maleable en la que las ideas y conceptos se entrecruzan con otras experiencias de observación y participación. Las obras que articulan este ámbito abren diálogo con uno de los pilares sobre los que se sustentó la modernidad: la noción de sujeto. Si en la anterior presentación de la Colección, la obra de Joan Morey observaba la anatomía del cuerpo físico como metáfora del cuerpo social, aquí otras propuestas ensayan reformulaciones posibles de la subjetividad. Con cuerpos que expanden el contrato social proponiendo alteridades interiores, articulaciones múltiples del deseo, organismos ausentes, membranas biomorfas. Atenderlas supone un ejercicio de futuro posible que ratifica el lugar trascendental de las llamadas microhistorias —ese es el caso de Mireia Sallarès— en la formulación del devenir del museo y su ineludible diálogo con una modernidad o modernidades comparadas.

The museum is a clear example of modern ideas. As such, it is an institution that perpetuates some of modernity's prerogatives and problematics. Despite the fact that

museums undergo ongoing renovation and apply self-criticism, the meaning of the museum continues to be distinguished by its foundational trajectory as a colonial apparatus, where the object of art was the main subject at hand. In recent decades, however, its transformative capacity, enlivened by various currents of institutional critique, has blurred these initial limitations (or, at least, has pretended to do so) as the museum is broadened into a laboratory space, fully aware of its interdependence on other contexts of a socio-political, artistic, cultural and economic nature. All told, the museum is a malleable institution where ideas and concepts intersect with other experiences of observation and participation. The works of art featured in this section open up a dialogue with one of the mainstays of modernity: the notion of the subject. While in a previous presentation of the Collection, the work of Joan Morey was centred on observing the anatomy of the physical body as a metaphor for the social body, in this case different works make an attempt at possible reformulations of subjectivity. Here we find bodies that expand the social contract, proposing interior alterities, multiple articulations of desire, absent organisms and biomorphic membranes. Paying attention to them means taking part in an exercise of a possible future, meant to ratify the transcendental place of so-called microhistories (as is the case of the work of Mireia Sallarès) in the formulation of the museum's future, and its ineluctable dialogue with comparative modernity or modernities.